

SCÉNÁŘ: OZVĚNY LÁSKY
HUMORISTICKÁ KOMEDIE

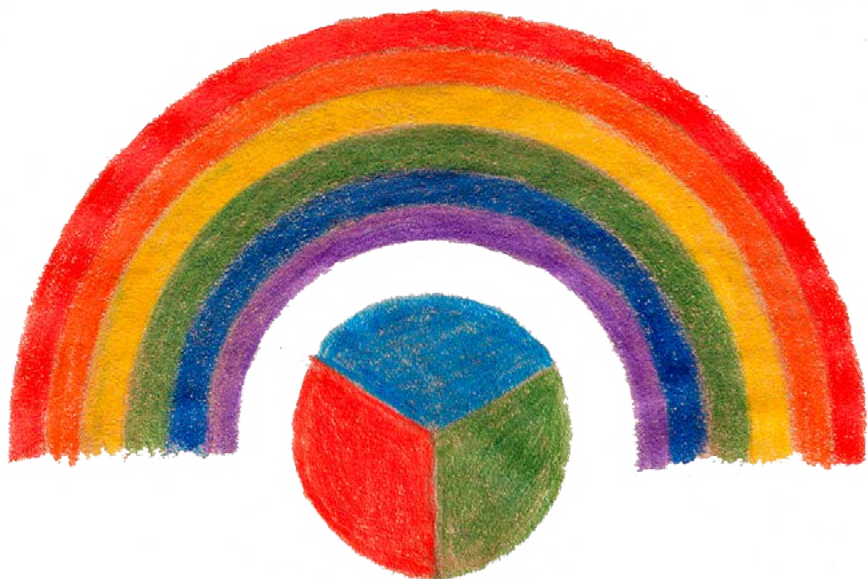
Patrik Silvestr

SCÉNÁŘ: OZVĚNY LÁSKY

Humoristická komedie

Patrik Silvestr

Převedení stejnojmenného humoristického románu do scénáře

Edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd

Dokončeno 2009 – Copyright 2012

Všechna práva vyhrazena

EDICE PRO PODPORU POZNÁNÍ V OBLASTI HUMÁNNÍCH VĚD
1. řada

Patrik Silvestr
SCÉNÁŘ: OZVĚNY LÁSKY
Humoristická komedie

www.patriksilvestr.cz

Vydal ELTISK, vydavatelství a nakladatelství
Mariánské náměstí 63, 688 01 Uherský Brod
www.eltisk.cz
vydavatelstvi@eltisk.cz

Sazba a tisk ELTISK s.r.o. Uherský Brod

Ilustrace a úprava obalu, ilustrace úvodní stránky Andrea Dudková

Vydáno v roce 2015
Vydání druhé

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha a ani její části nesmí být rozmnožována tiskem, fotokopíemi, počítačovými datovými soubory, ani jiným způsobem bez předchozího svolení autora.

ISBN 978-80-904705-4-5

OBSAH

Úvod	5
Postavy	7
Dějství I.	9
Dějství II.	26
Dějství III.	80
Popisy k jednotlivým titulům edice.	110

Úvod

Toto dílo vzniklo podle stejnojmenného románu, který byl převeden do základní formy scénáře podle normy Hollywoodu. Pouze osoby nejsou uváděny uprostřed, nýbrž na levém okraji, jak je tomu u dramatu. Scénář můžeme tedy číst jako drama. Zatímco román má hodně „odboček“, musí se scénář ubírat stále stejnou cestou, přičemž by se hlavní postava měla vyskytovat téměř ve všech scénách. Jádrem tohoto díla jsou však dvě hlavní postavy, i když první se nachází více v popředí, později se tato dvojice rozšíří o třetí. Toto trio vystupuje v kontextu děje buď společně, ve dvojicích, nebo i od sebe odděleně. V této formě kinematografie se setkáváme se srovnatelnou strukturou jako u dramatu o třech jednáních: situací – konfrontací – rozřešením (u komedie).

Scénář má všechno popisovat jednoduše a věcně, bez emocí, citových doteků a dalších přísad jazykových prostředků, což by následující obsah měl splňovat. Obrazová verze a herecké umění tento požadovaný „deficit“ scénáře kompenzují. – Někdy je nutné se nepatrně odklonit od struktury literární předlohy. Nové kreativní prvky jsou často rovněž žádoucí. Neměly by však bez souhlasu autora zasahovat hlouběji do jádra původního díla.

Při četbě scénáře se děj vybavuje ve vědomí čtenáře podobně, jakoby se jednalo o obrazovou verzi. Střídání míst děje je možné pozorovat od dob Shakespeara i v dramatu, jedná se o filmovou techniku, ale ve scénáři je to snadnější pro vnímání. Máme v sobě totiž daleko bohatší zkušenost s filmem než s dramatem. To posiluje sugestivní účinek. Možná, že právě proto má scénář své oddané čtenáře.

Naznačím následně ve skromném náčrtu obsah tohoto scénáře. Po obsazení Československa armádami Varšavské smlouvy v roce 1968 autor odchází se svým neodlučitelným kamarádem Davidem, za jistých okolností do Západního Německa, aby mohli žít ve svobodě, kterou poznali před 21. srpnem. David je křesťanem, Patrik ateistou. Do jejich kruhu známých se přidruží nějaké další osoby, především Věna. Prochází exilem různými situacemi, kde nahlédneme přes humoristické brýle do úzkostí, do citů, tužeb, problémů, snah, úspěchů a neúspěchů těchto emigrantů. Časové rozpětí obsahuje přes dvacet let, to je od ztráty svobody jejich staré vlasti vojenskou okupací po její znovunabytí Sametovou revolucí. Z obsahu pozvolna vysvitá, že člověk, společnost a lidstvo potřebuje svobodu, především ale lásku, jejíž pramen

nachází hlavní postava jako ateista a znalec lidské duše po neustálém skrytém vědeckém bádání nakonec ve svobodném spojení člověka s Bohem. Tento scénář, v němž dochází k propojení exilu s vlastí, je možno číst jako hledání smyslu života a lásky v duchu humoru, ale i jako humoristickou satiru na porážku komunismu a Zla. Právě v tomto bodě lidstvo bohužel neustále selhává.

Zvolil jsem pro úvodní stránku symbolický vstup do tohoto díla. Trojúhelníky v kruhu symbolizují dle mé sekundární interpretace jednotlivé složky duše člověka: červená zastupuje nevědomí, zelená podvědomí a modrá vědomí jako barva aktivity konkrétně v tomto díle. Vědomí zde tedy hraje první hlavní úlohu. Při sloučení těchto tří základních barev vzniká barva bílá, která vyjadřuje jednotu lidské duše. Duha je primárním pozitivním symbolem nevědomí dobré budoucnosti člověka, kterou tímto symbolickým aktem přeji jak čtenáři tohoto díla, tak i všeobecně člověku, jemuž by z obsahu této práce mohlo vyplýnout i nějaké dobro.

DĚJSTVÍ I.

Celkový pohled na Bodamské jezero. – Do přístavu vjíždí výletní loď.

EXTER. – LOŤ – DEN

PATRIK stojí na palubě, pohlédne nervózně na hodinky, pak na oblohu, kde se rozpíná duha. Vystoupí z lodí a jde rychlým krokem dál.

INTER. – VLAK – DEN

Patrik sedí v posledním vagóně spolu s 25 cestujícími. STROJVŮDCE ohlašuje: Cestující do Stuttgartu: Vystupte na příští stanici! Čeká tam na vás vlak.

PATRIK: Kam, paní, v tento krásný jarní den cestujete?

PANÍ: Na dovolenou s odletem ze Stuttgartu. A co vy?

PATRIK: Vracím se z výletu. Chtěl jsem se kochat krásou krajiny jihozápadního Německa. Auto jsem nechal ve Stuttgartě a na Bodamské jezero jsem se vydal vlakem.

PANÍ: Máme zpoždění.

PATRIK: Zrovna, když tak spěchám. Ve Stuttgartě mám důležité setkání.

Do vagonu vstupuje PRŮVODČÍ, věrná to podoba komika Vlasty Buriana a to jak zevnějškem tak i vystupováním. Před oknem se sehne a přiloží levou ruku k čelu:

PRŮVODČÍ: Tam na čtvrté koleji stojí váš vlak.

PATRIK: Já ale žádný vlak nevidím.

PRŮVODČÍ: Já taky ne. – Já jsem si to hned myslel. Určitě v tom má prsty slavný kouzelník David Copperfield. Včera nechal v televizi zmizet celý vlak. – Vystupujeme, dámy a pánové.

EXTER. – NÁSTUPIŠTĚ – DEN

PANÍ: Tamhle vpravo je reklamní plakát Německé dráhy, který oznamuje: Auto stojí, vlak jede.

Patrik pohlédne do dálky:

PATRIK: Ano, auto stojí a vlak jede. – Jenže bez nás.

PANÍ: Vidíte támhle na obloze tu duhu? Zajímavý úkaz, že jo? Co to znamená?

PATRIK: Přírodní věda má své vysvětlení, humánní své. Duha je symbolem změny aktuální situace k lepšímu.

PRŮVODČÍ: *(vykřikne)* Můj vlak! Kde je můj vlak. *(přikládá si mobil k uchu)*

PATRIK: Náš průvodčí je taky kouzelníkem.

PANÍ: Proč myslíte?

PATRIK: Právě vykouznil nový vlak, Transalpský Expres.

PANÍ: Ten tu ale nestaví.

PATRIK: Dnes určitě ano.

Rychlík vjíždí do stanice a zastavuje. Cestující nastupují.

INTER. – VLAK – DEN

Patrik sedí vedle paní s ostatními cestujícími do Stuttgartu ve vagóně. Držení těla a výraz tváře vyjadřují velkou hrdost a spokojenost. Krajina plyne za oknem. Vlak vjíždí do nádraží ve Stuttgartě.

PATRIK: Máme minimální zpoždění. Hodně štěstí v životě.

PANÍ: Vám taky.

Patrik opouští nádražní budovu a pokračuje v chůzi městem.

PATRIK: Promiňte, bratře, ateismus ale žádnou svatou knihu nemá.

MLUVČÍ: *(pohodí mu Bibli)* Tak tady ji máte. Bibli.

PATRIK: S knihou se nehází.

MLUVČÍ: To je mi známo. Chtěl jsem vám pouze demonstrovat, co je literatura. Faktem je, že jste tu knihu chytil. To je základní význam – Literatura je však daleko bohatší ve významu. Tím, že jste knihu chytil, jste vyjádřil, že jste šikovný a obratný, že kniha je u vás v dobrých rukou. Literatura je symbolem života.

PATRIK: *(monolog)* Jenom aby měl pravdu. Doufám, že brzy přestane.

MLUVČÍ: Mějte na paměti skutečnost, že všichni jsme uprchli před nějakou státní nebo protistátní lumpárnou z naší vlasti. Nyní se natrvalo rozcházíme. Neztraťte svou svatou knihu. Jinak byste nemohli psát.

Patrik odchází, prochází ulicí a sestupuje po schodech do stanice podzemní dráhy. Ve stanici se nachází mnoho cestujících různých národností, kteří se vrací z jarní pivní slavnosti.

INTER. – PODZEMNÍ STANICE – VEČER

PATRIK: *(monolog)* Tak. Teď tu knihu odložím, někdo si ji vezme a nemusím psát.

Odkládá Bibli na lavičku. Předstírá, že ji nehlídá. Po otočení je zklamán, protože Bible stále leží na svém místě.

PATRIK: *(monolog)* Tak, teď tu návnadu trochu podmažeme.

Klade pod ni deštník. Pak si píská. Po chvíli se ohlédne.

PATRIK: *(vykřikne)* Můj deštník! Kde se poděl můj deštník?

PÁN: *(vypadá velmi smutně)* Nediňte se, pane! Nejsme na Sahaře. Nad námi ve městě lijí jako z konve a ne každý má u sebe deštník.

Patrik bere Bibli a pronese sám pro sebe:

PATRIK: Proč bych měl něco psát, když stejně nikdo nečte.

Patrik nastupuje do městské dráhy.

INTER. – DOMA – VEČER

Patrik si osuňuje hlavu ručníkem:

PATRIK: *(monolog)* To byla ale sprcha. S Hůry.

Patrik se oblékne do pyžama a ulehne. Usíná. Ve snu se mu zjevuje STAŘEC v dlouhém rouchu, s dlouhými šedivými vlasy a vousy:

STAŘEC: Já vím, že jsi nerozhodný, že potřebuješ moji radu. Nevíš, zda máš psát nebo ne.

PATRIK: Co mi tedy radíš? Rád tě poslechnu, moudrý pane.

STAŘEC: Neváhej a piš! Spolehni se na svou duši. Probuď své kreativní nevědomí. V něm je uložena celá minulost. Vlož do svého díla lásku. Ta ho zpříjemní. Sexualitu. Ta ho ochutí. A humor. Ten ho osvěží.

PATRIK: Kdo jsi, moudrý pane?

STAŘEC: Já jsem Archetyp.

PATRIK: Zajímavé jméno, musím říct. A odkud přicházíš?

STAŘEC: Pocházím z tvého nevědomí, kam se nyní vracím do své ložnice ke spánku. Budeš-li mne potřebovat, opět se vrátím, abych ti poradil. Už jsem ti jednou v tvém životě řekl: „Rozhodni se konečně.“

PATRIK: Děkuji ti, moudrý pane, a dobrou noc.

STAŘEC: Ano. Podívej se za sebe a piš!

Stařec mizí v dálce a mlze.

Patrik se probouzí, otvírá šuplík u nočního stolku, vytáhne psací blok, propisku, obléká si župan, sedá si ke stolu a dává se do psaní:

PATRIK: *(monolog)* Psal se rok 1967, bylo to období Dubčekova Socialismu s lidskou tváří, které se už nacházelo v pokročilém stádiu, když jsme jednoho pozdního letního večera seděli s mým kamarádem DAVIDEM v hospodě naší rodné vesnice.

INTER. – HOSPODA – VEČER

HOSPODSKÝ stojí za pultem. Je to místní hromotluk. Hospoda je plná chlapů. Švihne před sebou utěrkou na nádobí:

HOSPODSKÝ: Všichni ven! Bude se zavírat! Za pět minut začnu vyhazovat.

Hosté vstávají, ohlíží se a vytráčí.

PATRIK: Na zdraví, Davide.

DAVID: Hlášení našeho hospodského jsme ještě nikdy nepřeslechli. – Na zdraví.

PATRIK: Vyklopýtáme vždy jako poslední, než nás stihne uchopit za krk a bez pardonu vyhodit.

DAVID: Jsme ve výhodě. Máme švýcarské hodinky.

Hospodský pohlíží na jeho poslední hosty a hladí si přitom proti sobě dlaně. Patrik s Davidem odchází.

je přesvědčeným křesťanem a profesorem německé literatury. Můžete si s ním popovídat. Já udělám zatím kávu. – Co si dáš Davide?

DAVID: Turka.

PATRIK: A vy, pane doktorande?

DOKTORAND: Tak já taky, co pan profesor David.

PATRIK: Dobrá. Do třetice všeho dobrého i já.

Kávu nepijí a doktorand odchází. Do poradny vstupuje nejmocnější muž západoněmecké politiky, KANCLÉŘ KOHL. Patrik reaguje překvapeně:

PATRIK: Spolkový kancléř, pan doktor Kohl? Nebo mě klame můj zrak?

KANCLÉŘ: Váš zrak vás určitě neklame, pane Silvestře. Můj úřad se setkal s vaší reklamou v novinách a tak bych si rád s vámi promluvil.

PATRIK: Oč se jedná, pane Kancléři?

KANCLÉŘ: Tedy, oč se jedná. V Sovětském svazu se stal právě předsedou Ústředního výboru komunistické strany nějaký Michael Gorbačov. Zavádí úplně novou politiku, která mně dává naději, že by se mohlo zhojit nejtěžší válečné zranění mé vlasti, to je roztržení země a národa.

PATRIK: Jakže se ten nový muž v Kremlu jmenuje?

KANCLÉŘ: Gorbačov, Michael Gorbačov.

PATRIK: Michael Gorbačov. – Jak vám mohu pomoci, pane Kancléři?

KANCLÉŘ: Zajímalo by mě, pane Silvestře, jak se jako psychoanalytik díváte na reformu komunismu?

PATRIK: Já o něčem takovém silně pochybuji. Diktatura se reformovat nedá. Pokud se povolí její šrouby, tak se celá rozpadne. Záleží ale na tom, zda je tento Gorbačov člověk dobrý nebo špatný.

KANCLÉŘ: Proč by zrovna na tom mělo záležet? Vůbec vám nerozumím.

PATRIK: Já se na celou věc dívám selským rozumem. Dobrá věc v rukou dobrého člověka se rozvíjí a roste jako pšeničné zrno v úrodné půdě. Avšak špatná věc, a tou je v tomto případě komunismus, se v rukou dobrého člověka rozkládá a zaniká.

KANCLÉŘ: Děkuji vám, pane Silvestře. Odcházím od vás v dobré naději.

PATRIK: Vidíte tu krásnou duhu?

KANCLÉŘ: Vidím.

PATRIK: Rozpíná se od východu na západ.

KANCLÉŘ: Nebo od západu na východ.

PATRIK: Máme oba pravdu. – Dobré pro váš národ, dobré pro můj národ. Duha je symbolem lepší budoucnosti.

Kancléř odchází. Patrik bere do ruky větší prasátko, do něhož měli jeho klienti vhodit honorář. Lehce s ním zahýbe:

PATRIK: Je prázdné.

DAVID: Musíš si ho přiložit k uchu.

Patrik ho přitáhne k pravému uchu a lehce s ním zatřepe:

PATRIK: Nic neslyším.

DAVID: Třeba jsi na pravé ucho nahluchlý. Zkus to u levého ucha!

Patrik přiloží prasátko k levému uchu, zatne zuby a silně s ním třepe:

PATRIK: Mlčí jako ryba. – Doktor Kohl je kancléřem země, která je mistrem světa v exportu zboží a nevhodí mně do prasátka ani jednu marku.

David vytrhává Patrikovi prasátko:

DAVID: Dej to sem. Já za ním vyběhnu.

Patrikovi se ve snu zjevuje stařec Archetyp a radí mu:

STAŘEC: Musíš se už konečně rozhodnout, Patriku!

Patrik se probouzí, protírá si oči a rozmrzele poznamená:

PATRIK: Tento sen totálně opovrhl mým osobním i vědeckým atheismem. – Vydám se hned na univerzitu do knihovny.

INTER. – UNIVERZITNÍ KNIHOVNA – DEN

Patrik vyhledá svou disertační práci a provádí korekturu, kterou si cituje:

PATRIK: Tak. Freudovu sexualitu a Jungovu jistotu posuneme zpět.

Patrik vpisuje do své práce a cituje:

PATRIK: Člověk potřebuje především lásku, aby vlastní rozdával a cizí dostával.

Za Patrikem stojí jeho profesor:

PROFESOR: Co to píšete, Patriku? Vždyť to není pravda. Člověk potřebuje především peníze.

Patrik jako na povel vyskočí ze židle a odpovídá jako poslušný žák:

PATRIK: Ano, pane profesore, máte pravdu. Když si můj děda sundával klobouk z věšáku, vždycky říkával: Bez peněz do hospody nelez.

PROFESOR: Víte, Patriku, člověk potřebuje vždy to, co nemá.

PATRIK: Ale i to, co už má. A to je právě naše psychoanalýza a psychoterapie. Když to ztratí, může z toho těžce duševně onemocnět.

PROFESOR: Správně, Patriku, každý pozitivní vztah má vždy něco do činění s láskou.

PATRIK: Podle mne, pane profesore, souvisí všechny duševní poruchy a nemoci se zraněním lásky. Ovšem Láska není pouhý cit. Je to úplně něco jiného.

PROFESOR: Máte díky, Patriku?

PATRIK: Mám, pane profesore. U lásky neexistuje žádný původní primární symbol. Láska se rodí v absolutní svobodě, vždy po překonání vlastního „Já“ za přítomnosti Boha.

PROFESOR: Máte pravdu, Patriku. Já mám taky ten dojem, že láska není z tohoto světa, že je to transcendentální element, který se nám do naší psychoanalýzy pouze zatoulal.

PATRIK: Co se to s vámi děje, pane profesore? Vy jste byl nejenom brilantním psychoanalytikem, ale i vynikajícím atheistou.

PROFESOR: A co se to s vámi děje, Patriku? Vy jste byl nejenom vynikajícím studentem, ale i báječným atheistou.

PATRIK: Náš člun ateismu narazil na útes lásky, pane profesore.

PROFESOR: A tím útesem lásky je Bůh.

PATRIK: Ano, stali jsme se trosečníky ateismu, pane profesore. – Co to slyším? Snad mě nepostihly halucinace?

PROFESOR: Mohu vás ujistit, Patriku, že jste naprosto v pořádku. Ve vedlejší místnosti analyzují studenti filmu a zpěvu „Titanic“. Přidali se zpěvem k trosečnickům.

Patrik a profesor naslouchají první sloce „Blíž k tobě Bože můj“. Profesor zvedne dva listy:

PROFESOR: Podivuhodná náhoda. Tady studenti zapomněli dvě kopie textu:

Oba se k sobě nakloní hlavami a zpívají dvě sloky dvojhlasně. Přitom text a melodii písně hluboce citově prožívají, což vyjadřuje jejich mimika a po-

hyby hlavy a rukou. Působí to před pozadím jejich překonaného ateismu sympaticky komicky:

OBA: Blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž! V smutcích i radostech mou prosbu slyš: Ať kráčím den co den jen v tobě svoboden, Blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž!

Vše co jsem a co mám, je darem tvým, Tvá láska jediným mým bohatstvím. Tys přítel můj a cíl, já toužím ze všech sil, Blíž k tobě, Bože můj, vždy k tobě blíž.

PATRIK: Takže Bůh je láska.

PROFESOR: Ano, Patriku, Bůh je láska. Člověk se rodí pro lásku. Všichni jsme děti Boží. Pamatujte si to! A sbohem.

PATRIK: Mějte se dobře, pane profesore!

Profesor odchází, Patrik vychází z knihovny. V chodbě nad hlavou slyší Mozartovo Requiem. Za Patrikem utíká STUDENTKA s jeho deštníkem:

STUDENTKA: Pane profesore, pane profesore, váš deštník!

PATRIK: Ó, ozvěna lásky! Děkuji pěkně, milá slečno!

Studentka odpoví s krásným úsměvem:

STUDENTKA: Rádo se stalo, pane profesore.

Studentka odbíhá v radostné náladě, tak jak přiběhla. Patrik vzhlíží povznesen ke stropu, když se najednou srazí s nějakým univerzitním ZAMĚSTNANCEM, který transportuje v rukou sladké pohoštění. Zaměstnanec se zoufale polituje:

ZAMĚSTNANEC: Co já s tím teď? Všechny zákusky na zemi.

Zaměstnancovo zoufalství se promění ve vztek. Vykřikne:

ZAMĚSTNANEC: Idiotie pitomý. Nečum do prázdna, ale před sebe!

Zaměstnanec kopne ze všech sil Patrika do místa jeho starého zranění nohy. Patrik zaúpí bolestí:

PATRIK: Au, au. To bolí, to bolí.

Patrik doplní: